

fra 1846, er bortfalden. Det er den Fordeel, vi have deraf, og det er en Nødvendighed, vi befinde os under, og det er en moralist Forpligtelse, som Rigsdagen har paadraget sig ligeoverfor Regjeringen ved i Maret 1850 at gjøre det første Skridt, og som den, efter min Formening, i dette Dieblik nødvendigen maa indfri; og dersom det nogensinde skulde komme derhertil, hvilket jeg ikke troer, at Goldgrændsen bliver flyttet tilbage til Kongeaen, saa er det jo Rigsdagens egen Beslutning, som har ført den derhen. (Afbrydelse fra Lindbergs Side.) Jeg hørte ikke rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, men jeg vil kun bemærke, at den Mand, der vil Andet end det, han kan, han kan Intet udrette paa en Rigsdag; thi det, som er det Væsentligste paa en Rigsdag, det er, at hjælpe Regjeringen til at kunne det, som Rigsdagen til den Tid vil, det vil sige, at ville det, man kan, altsaa dersom den ærede Rigsdagsmand er fremkommen med Noget, som han nok vil, men ikke kan, saa er det ikke noget heldigt Raad, han har givet os at følge i den praktiske Verden, og saa maae vi lade ham staae paa det talende Gebet, og ikke rette vor Afstemning derefter.

Lindberg: Ja, det er ganske vist, at jeg kan paa ingen Maade ville, at Goldgrændsen skulde føres tilbage til Kongeaen; jeg har levet paa den Egn, og jeg veed meget godt, hvad det har at betyde, det skal jeg aldrig give min Stemme til, men jeg vil raade til, at den bliver, hvor den er, det kan dog ikke være nogen forstandig Mand imod; den er nu ved Eideren, og der er ingen Tvivl eller Grund, saavidt jeg kan see, til at vi skulle vige derfra, førend vi faae en Fællesforsatning, og at vi kunne bedømme den, for at vi kunne see, om den kan stemme med vor Grundlov. Skulde vi, som skulle være klartseende Mænd, iblinde underkaste os saadanne Eventualiteter, som vi ikke kunne bedømme? Lad os først see Udkastet til Fællesforsatningen, og dersom det viser sig, at den strider mod den danske Grundlov, da mener jeg, naar jeg læser i den fgl. Kundgjørelse af 28de Januar s. A., at det er Hans Majestæts faste Villie, at det danske Riges Grundlovsbestemmelser ikke skulle forandres, derved staaer jeg. Jeg vil stride for den

Grundlov, som ogsaa jeg har befvoret, og jeg vil heller ikke vige derfra for en saadan Flytning af Goldgrændsen, som fører os ind paa Ting, som vi ikke kunne raade over i Fremtiden. Lad Ministeriet komme med den Hele statsforsatning; hvorfor er den ikke kommen endnu den Dag i Dag? Der er forløbet lang Tid nok, siden den fgl. Kundgjørelse af 28de Januar 1852 udkom.

Schering: Den ærede Rigsdagsmand lægger ikke Mærke til den besynderlige Modsigelse, han er falden i. I 1850, da vi flyttede Goldgrændsen til en ubestemt Begrændsning — thi det maa jeg holde fast —, og bort fra en bestemt Begrændsning, nemlig den danske Grundlovs Begrændsning, da gik vi ind derpaa, uden at spørge om Fællesforsatningen; thi vi havde ingen Fællesforsatning for Slesvig og Kongeriget, og vi have heller ikke i dette Dieblik en saadan Fællesforsatning; hvorfor vovede vi os da ind derpaa, hvorfor gjorde vi det? Vi gjorde det, fordi vi erkjendte, at der i vor hele Udviklings Interesse laa en Betydning i denne Sag, som vi ikke skulde udsætte efter denne Formulering af den fælles Forsatning; vi gjorde det, fordi vi faae, at vi ved saaledes at udvide vore Interessers Gebeet ogsaa, saa meget det stod i vor Magt, udvidede vore Principers Omraade. Det er det Samme, vi nu maae gjøre; om vi ogsaa kun skulle gjøre det til en Prøve, maae vi gjøre det; thi kun under den Betingelse — det maa erindres — ere vi komne i den Stilling, hvori vi nu ere. Vi skyldte at fyldestgjøre indgaaede Forpligtelser for at vi kunne faae det Monarchie begrundet mod uden, inden hvis Grændser vi skulle faae de indre Principer til at gjøre sig gjældende, og dersom det ærede Medlem siger: Ja, men jeg vil først see, om den danske Grundlov kan gjøres fuldt gjældende inden for disse Grændser, saa svarer jeg ham; troer det ærede Medlem da virkelig, at den kan gjøres fuldt gjældende. (Lindberg: Nej! ikke, naar vi flytte Goldgrændsen!). Troer han det da, naar vi ikke gjøre det? (Lindberg: Ja!). Hvoraf veed han det? (Lindberg: Det troer jeg!). Ja, det ærede Medlem lever i Troen, men han har ikke givet mig Andet derfor, end at han troer det, og